

The book cover features a vibrant, fantastical scene. Two characters in futuristic, light-colored suits are exploring a cave-like environment. The character in the foreground is reaching out towards a bright, glowing orb held by the second character. The background is filled with intricate, glowing patterns in shades of red, purple, and blue, suggesting a complex, magical or technological setting. The overall atmosphere is one of adventure and discovery.

EXPLORER ACADEMY

HAUKAN SULKA

TAMMI

TRUDI TRUEIT

EXPLORER
ACADEMY

HAUKAN SULKA

TRUDI TRUEIT

TAMMI
HELSINKI

RAKKAUDELLA JEANNIELLE

– T. T.

Alkuteos: *Explorer Academy. Book 2. The Falcon's Feather*

Copyright © 2019 National Geographic Partners, LLC

All rights reserved. Reproduction of the whole or any part of the contents without written permission from the publisher is prohibited. NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society, used under license.

Designed by Eva Absher-Schantz

Codes and puzzles developed by Dr. Gareth Moore

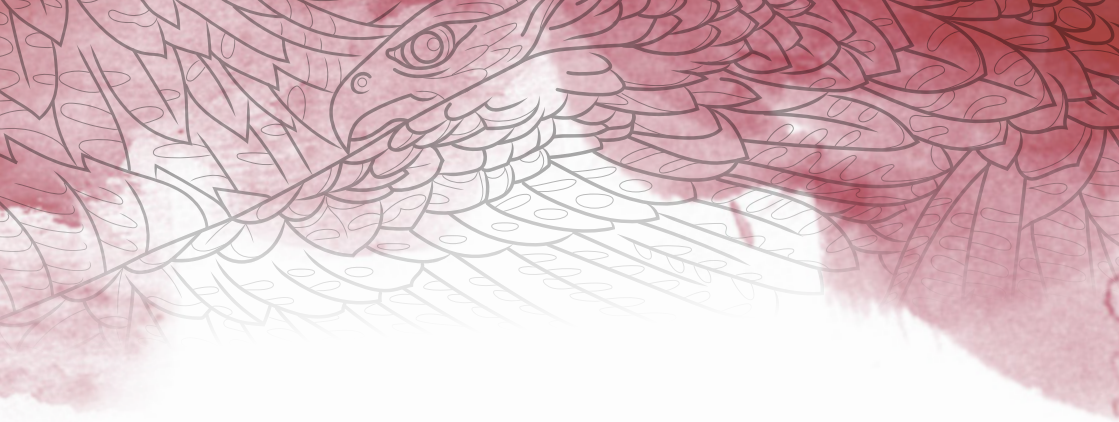
Suomentanut Jouko Ruokosenmäki

Suomenkielinen laitos © Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3799-2

Painettu EU:ssa

**MAHDOTTOMAT TEHTÄVÄT
OVAT NIITÄ, JOTKA ONNISTUVAT.**

– Jacques Cousteau (1910–1997)

64.1265° POHJOISTA LEVEYTTÄ | 21.8174° LÄNTISTÄ PITUUTTA

ORION-LAIVAN LÄPTILEIKKAUS

A Vedenalainen osasto	J Komentosilta
B Opettajien toimisto	K Helikopterin laskeutumislusta
C Sairastupa	L Opettajien hytit
D Kokoustila	M Aula
E Luokkahuoneet	N Miehistön tilat
F Näköalatasanne	O Oppilaiden hytit
G Kirjasto	P Pienois-LUOLA
H Kapyysi/Ruokala	Q Atrium
I Tekninen osasto	R Ruuma/Lastauskeskus

H (paapuurin puolella)

K

J

I

G

M

N

R

SATAMA,
MARYLAND,
USA

▶ **HYTIN** numero 202 ovensuusta pilkahti pää, jonka takana heilui paksu pähkinänruskea poninhäntä. "Ehditkö jo purkaa matkatavarasi?"

"Melkein." Cruz hymyili hämillään Sailorille. Hänen sydämensä hypähti, kun hän kurottautui ottamaan viimeisen esineen laukustaan: pehmustetun mustan paperikäärön. Hän toivoi, ettei sen sisältämä aarre ollut hajonnut, mutta varmaan se oli. Miten se olisi voinut säilyä ehjänä?

Mikäli laite ei ollut vahingoittunut, kun Lani purki sen osiin, pikakuljetus lennokin matkassa Havaijilta oli varmasti aiheuttanut vaurioita. Cruz napautti pehmeää paperikuorta hellävaraisesti murtaakseen sinetin ja avasi sen jälkeen käärön varovaisesti. Pakkauksesta paljastunut kämmenenkokoinen hopeakuula näytti olevan kunnossa. Mutta Cruz ei voinut olla varma asiasta, ennen kuin hän koskettaisi laitetta ja käynnistäisi holovideon äidistä ja itsestään pikkulapsena rannalla. Hyräillen laulua *Here Comes the Sun* hän asetti kuulan yöpöydälle äitinsä tavaroita sisältävän sinisen laatikon ja mehiläisdrooni Mellin väliin. Cruz epäröi. Kenties nyt ei ollut hyvä hetki tarkastaa, oliko video mennyt rikki. Jos se oli hajonnut, Lani kutsuisi sitä huonoksi enteeksi, joka merkitsisi, että Cruzin tehtävä Orionilla oli tuomittu epäonnistumaan. Cruz ei ollut taikuskoinen. Mutta hän ei silti rohjennut käynnistää projektoria.

Hänen ystävänsä ja joukkuekaverinsa Sailor York tarkasteli Cruzin hyttiä. "Päisit taas nurkkahuoneeseen. Kivaa kuin! Minä ja Bryndis olemme käytävän toisessa päässä. Eikö sinulle tule täällä sellainen olo, että näet kaiken kahtena?"

Tyttö puhui asiaa. Tyylikkäässä, vitivalkoisessa ja vaahterapuu-laudoitettu hytissä oli lähes kaikkea kaksin kappalein: kaksi parisänkyä, kaksi sinivalkoraidallista tikkiä ja tyynyä, kaksi vaahterapuista yöpöytää, vierekkäiset lipastot, pari laivastonsinistä nojatuolia – joissa molemmissa oli pehmpingviini – ja kaksi pientä kirjoituspöytää tuoleineen. Cruz rakasti pöytänsä. Se oli valmistettu hiotusta lapislatsulista, ja safirinsininen puolijalokivi toi kultaisine ja valkoisine läikkineen Cruzin mieleen Linnunradan. Molempien tuikkivien pöytien päällä nökötti pieneksi teltaksi taitettu viesti Explorer Academyn johtajalta, tohtori Regina Hightowerilta. Hän oli kirjoittanut Cruzille ja tämän kämppäkaverille Emmett Lu'lle lähes identtiset kirjeet, joissa hän toivotti pojille jännittävää, opettavaista ja unohtumatonta matkaa. Cruz oli kuitenkin huomannut, että hänen viestissään oli jotakin, joka Emmettin kirjeestä puuttui. Nimikirjoituksensa alle tohtori Hightower oli kirjoittanut henkilökohtaisen puhelinnumeron. "Jos satut tarvitsemaan jotakin", hän oli raapustanut sen viereen ja alle: "Olethan varovainen."

Koulun johtaja oli yksi harvoja ihmisiä, jotka tiesivät Cruzin henkilökohtaisesta tehtävästä. Hän etsi kaavaa, jonka hänen äitinsä oli kehittänyt ennen kuolemaansa. Petra Coronado oli keksinyt seerumin, joka kykeni elvyttämään ihmisen solut – kyseinen läpimurto olisi voinut auttaa parantamaan satoja erilaisia sairauksia. Äiti oli ollut yksi Järjestön huippusalaisen tiedejaoston Synteesin perustajajäsenistä, ja hän oli keksinyt kaavan kehitellessään kipulääkkeitä Nebulan lääketehaille. Kuultuaan, että äidin keksintö olikin merkittävämpi kuin mitä häneltä oli tilattu, Nebula oli määrännyt hänet hävittämään seerumin kaavoineen. Kuten äiti oli selittänyt digitaalisessa holovideopäiväkirjassaan: "Tietenkään miljardien dollarien edestä lääkkeitä myyvä yritys ei halua, että ihmiskunta ei enää tarvitsisi niitä lääkkeitä."

Nebula oli painostanut Cruzin äidin tottelemaan, mutta sitä ennen hän oli kaivertanut kaavan mustaan marmoriin, hajottanut marmorin

kahdeksaan osaan ja kätkenyt koodinpalaset eri puolille maailmaa. Pelätessään henkensä edestä äiti oli laatinut Cruzille holopäiväkirjan, joka sisälsi vihjeitä osien löytämiseksi. Pian tämän jälkeen äiti oli kuollut hämäräperäisessä tulipalossa, joka oli todettu onnettomuudeksi. Cruz oli hiljattain saanut tietää, ettei äidin kuolema suinkaan ollut vahinko. Ja mikä pahinta, Nebula oli siitä vastuussa.

Äidin päiväkirjan ensimmäisen vihjeen perusteella Cruz oli päätelty, että koodin ensimmäinen osa oli kätkeyty Havaijilla olevan holoprojektorin jalustaan. Hänen paras ystävänsä Lani oli irrottanut laitteen pohjan, ja sen sisältä tosiaankin löytyi kivenpala.

Musta marmoripala, johon oli kaiverrettu laserilla numeroiden ja symbolien osia, roikkui nyt nauhassa Cruzin kaulassa. Pala oli kolmion muotoinen, ja sen kaareva ulkoreuna oli vain parin sentin mittainen. Kappale näytti pienen, pyöreän palapelin osalta. Sen oikeassa reunassa oli kaksi pyöreää uloketta ja vasemmalla puolella kaareva sisennys, joten oli ilmeistä, että osa sopisi yhteen kahden muun palan kanssa. Kappaleen löytyminen oli ollut uskomaton juttu, mutta Cruz tiesi, että koko kaavakehän kokoaminen veisi vielä paljon aikaa. Eikä pitänyt unohtaa Nebulan väkeä. He vaanivat yhä jossakin ja halusivat estää hänen aikeensa. Tohtori Hightower oli lisännyt Orionin varotoimia varmistaakseen Cruzin turvallisuuden, ja oppilaista ainoastaan Emmett ja Sailor tiesivät hänen tehtävästään.

Sailor silmäili hyttiä 202, hänen katseensa kiersi parvelle johtavan oven sekä kaapin, ja viimein hänen tummat silmänsä nauliutuivat kylpyhuoneen suljettuun oveen. "Onko Emmett...?" Tyttö työnsi kielensä ulos ja osoitti suutansa, ja Cruz tulkitsti eleen kansainväliseksi oksentamisen merkiksi.

”Laattaamassa? Ehei. Toistaiseksi on sujunut hyvin. Hän meni neloskannelle tutkimaan teknistä osastoa. Näin meidän kesken, hän taitaa tarvita apua lumieliikankaansa kanssa.”

”Vieläkö hän työstää sitä aieohjattua materiaalia? Eikö hän ole kokeillut sitä jo ainakin kaksikymmentä kertaa?”

”Kaksikymmentäkuusi, jos tarkkoja ollaan. Emmettille se ei ole mitään. Tunnelasien kehittelyyn meni viisikymmentäseitsemän yritystä.”

”Äitini kutsuisi tuota supersinnikkydeksi.”

Cruz huomasi, että Sailor otti kaiken aikaa tukea seinästä, ikään kuin hän pelkäisi, että jättiaalto saattaisi kaataa laivan hetkenä minä hyvänsä. ”Emmett otti matkaan ylimääräisiä pahoinvointirannekkeita. Häntä ei varmaan haittaa, jos haluat lainata yhtä...”

”Olen kunnossa”, Sailor vastasi mutta ei irrottanut otettaan seinästä.

”Merenkäyntiin tottuu kyllä parissa päivässä”, Cruz vakuutteli. Asuttuaan Havaijilla viimeiset seitsemän – melkein kahdeksan – vuotta Cruz oli viettänyt suurimman osan elämästään veden ääressä. Hän tiesi, että vei aikaa tottua Orionin kaltaisen 110-metrisen aluksen keikkumiseen, mutta hän oli varma, että hänen tiiminsä jäsenet sopeutuisivat kyllä siihen. He olivat jo päässeet harjoittelemaan merenkäyntiä akatemian virtuaaliympäristössä, LUOLASSA.

”Taryn mainitsi, että kapyysissa tarjotaan naposteltavaa”, Sailor sanoi. ”Meillä on muutama minuutti aikaa ennen kokoontumista. Haluatko käydä haukkaamassa jotakin matkan varrella?”

Cruzilla oli hiukan nälkä. ”Toki. Hetki vain.” Hän napsautti laukkunsa kiinni ja laittoi sen komeroon.

”Mikä tämä on?” Sailor oli poiminut postikortin Cruzin kirjoituspöydältä.

”Se on tädiltäni.”

Sailor rypisti otsaansa. ”Mistä sinä sen tiedät? Eihän siinä ole lähettäjän nimeä. Siinä lukee vain *Aloita Pearyn luottomiehen syntymävuodesta* ja sen perässä on letka numeroita.”

”Se on meidän ikioma pelimme. Marisol-täti lähettää minulle koodattuja viestejä postikorteilla. Minä selvitän ne käyttäen apuna kirjoja, taidetta, musiikkia tai milloin mitäkin, mihin vihjeet johtavat.”

”Kivaa kuin! Mitä tässä sitten lukee?”

POSTIKORTTI

Aloita Pearyn
luottomiehen
syntymävuodesta.

3-16-41-26-16-3-5-12-68-2

12-2-6-26-2-2-15

Cruz Coronado

Explorer Academy

Orion

"En tiedä vielä. Voit auttaa minua ratkaisemaan arvoituksen, jos haluat."
Sailor pyöritteli silmiään. "Mistä ihmeestä edes aloittaisin?"
Cruz kulki hytin poikki sulkemaan parvekkeen oven. "Ensimmäinen sääntö: aloita aina kortin kuvasta."

Sailor käänsi kortin ympäri. Kuvassa näkyi pyöreä merieläin. Sen ruskea-valkolaikkuinen pää ja kermanväriset lonkerot lepäsivät pyöreässä kotilossa, jota koristivat ruskeat ja valkoiset aaltoilevat raidat. "Tunnen tuon eläimen", Sailor hihkaisi. "Se on nilviäinen, mutta en nyt muista sen nimeä... se ei ole erakkorapu..."

"Nautilus-suvun helmivene!"

Sailor napsautti sormiaan. "Sepä se!"

"Ja missä kirjassa tai laulussa esiintyy Nautilus...?"

"*Sukelluslaivalla maapallon ympäri.* Nautilus on kapteeni Nemon sukellusveneen nimi."

Cruzia nauratti. ”Minä sanoin Marisol-tädille, että hänen pitää keksiä vaikeampia arvoituksia.”

Hän sieppasi tablettitietokoneen kainaloonsa ja nyökkäsi postikortin suuntaan. ”Ota se mukaan.”

Kun he poistuivat hytistä, ovi sulkeutui automaattisesti heidän peräsään. Cruz suunnisti hytistä oikealle ja seurasi Sayloria kapeaa käytävää pitkin. Mustiin haalareihin sonnustautunut pitkä ja roteva vartija seisoi hissin vieressä. Naisen henkilökortissa luki K. Dover. Lapset tervehtivät häntä, ja nainen vastasi tervehdykseen, mutta hänen katseensa viipyili Cruzissa hitusen pidempään kuin Saylorissa. Vartija Dover nyökkäsi punertavan vaaleaa päätänsä pojalle ikään kuin sanoakseen *Sinun vuoksesi minä siis olen täällä*. Cruz oli kuvitellut, että laivan ylimääräiset turvatoimet saisivat hänet tuntemaan olonsa turvalliseksi, mutta sen sijaan hän tunsikin itsensä silmätikuksi.

Hissin ovet aukesivat, ja käytävän päässä odotti aurinkoinen atrium. Laivan toisella laidalla sijaittivat opettajien hytit. Marisol-tädin hytti oli toinen ovi vasemmalla. Ei *vasemmalla*, Cruz korjasi itseään, vaan *paapuuri*ssa. Hänen piti ryhtyä käyttämään merenkulun ilmaisia. Keula oli laivan etupää ja perä takaosa. Keulaa sanottiin myös kokaksi, ja kapyysi oli laivan keittiö. Jos seisoi kasvot keulaa kohti, laivan oikea puoli oli tyyrpuuri ja vasen paapuuri. Kaksi uljasta portaikkoa kiersi atriumia molemmin puolin, ja niiden kaiverretut kuparikaitteet johtivat kolmannen kannen aulaan. Avoimessa aulassa oli runsaasti istuimia: neljän ryhmiin jaettuina pehmeitä punaisia ja sinisiä tuoleja, joissa saattoi seurustella kavereiden kanssa, sekä pöytien ympärille ryhmiteltyjä suoraselkäisiä istuimia kotitehtävien tekemistä varten. Suuri televisionäyttö peitti takaseinän. Muut kolme seinää olivat ikkunoita, joista näki oivallisesti, minne Orion oli matkalla. Parhailaan laiva kulki Chesapeakenlahden tummanvihertävissä vesissä. Ruukuissa kasvavat sitruuna-, limetti- ja appelsiinipuut reunustivat ovea, joka johti ulos etukannelle. Rehevän vihreät oksat taipuivat kypsien hedelmien painosta. Varmana siitä, että ne eivät olleet aitoja, Cruz kurotti poimimaan sitruunaa.

”Parempi, ettei laivakokki Kristus näe tuota, tai joudut kuukaudeksi tiskaamaan.”

Cruz kiepahti ympäri ja näki tummansiniseen paitaan ja housuihin sonnustautuneen nuoren miehen. "Minä... minä halusin vain kokeilla, ovatko ne oikeita", hän takelteli.

"Tein saman virheen noustuani ensi kertaa laivan kyytiin", mies sanoi, ja hänen australialaisen aksenttinsa saattoi erottaa selvästi R-äänteestä. "Jos nuo ovat sinusta ihmeellisiä, käypä vilkaisemassa näköalakannen vesiviljelytarhaa. Laivakokki Kristus kasvattaa suurimman osan aterioidemme kasviksista täällä laivassa."

"Tiedän!" sanoi Sailor. "Luuletko, että keittiömestari päästäisi minut hoitamaan kasveja? Kaipaen omaa puutarhaani."

"Voihan sitä kysyä." Mies rapsutti leukaansa, ja hänen hopeasormuksensa kameleontin vihreät jalokivisilmät välähtivät. "Olin kuulevinani kotipuolen murretta äänessäsi."

Sailor myhäili. "Olen kotoisin Uudesta-Seelannista, Christchurchista."

"Minä olen Melbournesta."

"Kivaa kuin! Minä olen Sailor York, ja tässä on Cruz Coronado. Olemme tutkimusmatkailijoita."

Mies porrötti kanelinruskeaa hiuspehkoaan. "Tripp Scarlatos. Meribiologi, vedenalaisten toimien ja Ridleyyn ohjaaja."

"Ai pienoissukellusveneeseen?" Cruz hörästi korviaan. "Ohjaatko sinä pienoissukellusvenettä?"

"Jepulis. Paras homma tällä laivalla. Olen itse asiassa myöhässä tapaamisesta monsieur Legrandin kanssa, eikä hän pidä odottelusta, kuten varmaan hyvin tiedätte. Heipparallaa!"

Kun Sailor ja Cruz ohittivat purserin toimiston vieressä olevan valvomon, Cruzin huomio kiinnittyi tanakkaan vartijaan, jolla oli paksut mustat viikset ja kultainen korvarengas. Leveää rintamusta koristi nimikyltti, jossa luki J. Wardicorn. Hän vilkaisi kaksikkoa mutta ei nyökännyt tai hymyillyt. Kääntyessään käytävään, joka johti kapyysiin ja luokahuoneisiin, Cruz tunsu vartijan katseen porautuvan selkäänsä. Kyräily sen kuin jatkui.

Sailor tutki kävellessään tädin lähettämää korttia. "Kuka on Pearyn luottomies?"

"Sen minä tiedän." Cruz oli juuri lukenut kirjan tutkimusmatkailijoista – kirjan, jonka Marisol-täti oli hänelle lainannut. Sattumaako?

Tuskin. "Luottomies oli Matthew Henson. Hän oli ensimmäinen afro-amerikkalainen tutkimusmatkailija, joka kävi Pohjoisnavalla. Henson toimi varakomentajana monilla Pearyn matkoilla, ja häntä voi hyvin sanoa Pearyn luottomieheksi." Cruz vilkaisi Sayloria. "Lukisitko vihjeen uudestaan?"

"Aloita Pearyn luottomiehen syntymävuodesta."

"Selvä, eli piti selvittää, minä vuonna Matthew Henson syntyi, sitten piti ottaa esiin *Sukelluslaivalla maapallon ympäri* ja etsiä kirjasta ensimmäinen kohta, jossa tuo vuosiluku mainitaan. Kun se löytyy, lasketaan kirjaimia kortin ilmoittamien numeroiden mukaan. Sitä nuo numerot tarkoittavat. Näetkö, että ensimmäinen numero on kolme? Se tarkoittaa, että ensimmäinen kirjain on kolmas kirjain vuosiluvun 1866 jälkeen."

"Tajuan", Sailor sanoi. "Seuraava numero on kuusitoista, joten pitää etsiä kuudestaista kirjain vuosiluvun 1866 jälkeen ja niin pois päin, kunnes saa aikaiseksi sanan."

"Juuri niin."

"Ja veikkaan, että yksi numerosarja vastaa viestissä yhtä sanaa."

"Tismalleen."

Sailorin ilme kirkastui. "Saanko minä ratkaista sen?"

Cruz näki, että kyseessä oli lyhyt viesti, eikä Marisol-täti kirjoittanut kortteihin ikinä henkilökohtaisia asioita, joten hän ei keksinyt mitään syytä kieltäytyä. "Ole hyvä vain."

He olivat saapuneet kapyysin ovelle. Cruz kohotti Ovet sepposelleen -rannekettaan turvakameraa kohti avatakseen oven. Ruokalan tarjoilu-pöydälle oli aseteltu hedelmäkoreja, proteiiniapatukoita ja muuta naposteltavaa. Sailor nappasi omenan. Cruz valitsi pienen välipalapuskin. He suuntasivat eväineen käytävän päässä olevaan kokoustilaan. Emmett odotti jo siellä. Hän oli varannut kolme tuolia: Sailorille, Cruzille ja Bryndisille. Cruz antoi ensimmäisen paikan Sailorille ja pujahti toiselle tuolille, joka sattui olemaan Dugan Marshin vieressä.

Vaikka he olivat harjoitelleet yhdessä akatemian päämajassa ja olivat molemmat Cousteau-tiimin jäseniä, Cruz piti etäisyyttä Duganiin. Santa Fe'stä saapunut poika, joka oli Ali Solimanin kämppäkaveri, oli tehnyt alusta asti selväksi, ettei hän uskonut Cruzin kuuluvan tänne. Dugan naljaili usein,

että Cruz sai muka erikoiskohtelua, koska hänen tätinsä oli antropologian opettaja. Tämä ei pitänyt paikkaansa.

Päinvastoin, Marisol-täti pisti Cruzin raatamaan kaksin verroin todistaakseen kykynsä. Mutta se ei estänyt Dugania piikittelemästä Cruzia aina tilaisuuden tullen. Tilannetta ei ollut helpottanut se, että Cruz oli rökittänyt Duganin monsieur Legrandin esteradalla kuntoilu- ja eloonjäämiskoulutuksen tunnilla. Mutta ehkä laivamatka tarjosi heille mahdollisuuden aloittaa puhtaalta pöydältä. Cruz oli valmis yrittämään. "Miten menee, Dugan?"

"Mahtavasti", sanoi Dugan yhtä innokkaasti kuin huonovointinen etana.

Cruz avasi välipalapussinsa ja tarjosi sitä tiimitoverilleen.

"Saako täällä syödä?" Dugan tiuskaisi. "Vai pyysitkö tätiäsi joustamaan taas säännöistä?"

Toinen hut. Cruz ei kaivannut kolmatta hutia todisteeksi siitä, että sopu ei Dugania kiinnostanut. Hän käänsi tuolinsa kohti ystävällisempää seuraa eli Emmettiä. Vilkuillessaan ympärilleen Cruz ei nähnyt kylttiä, joka kieltäisi syömisen. Hän laski kuitenkin pussin syliinsä ja söi hiukan vikkelämmin siltä varalta, että Dugan sattuikin olemaan oikeassa.

Cruz yritti kysyä Emmettiltä, miten työ teknisellä osastolla oli sujunut. Mutta koska hänen suunsa oli täynnä ruokaa, lause *Miten labrassa sujui?* tuli ilmoille muodossa *Mithh hmrssa shuuhm?*

Emmett tuijotti häntä hetken aikaa hämmentyneenä, ja pojan tunnelasit muuttuivat tavanomaisen limetinvihreistä soikioista safiirinsininä kuohuviksi pärskeiksi. "Jaa, käsitän. Ei kovin hyvin. Nanoprosessorit synkronisoituvat tietokoneen simulaatioissa, mutta ihmiskokeissa kangas ei reagoi aivokuoren uudelleenmuovauskomentoihin – tai suorita edes yksinkertaista väri­vaihdosta."

"Eli mitään ei tapahdu?"

"Niinhän minä sanoin."

Cruz oli vakuuttamassa Emmettille, että kyllä tämä saisi ongelman ratkaistua, kun Sailor kurkkasi Emmettin takaa. "Selvän teki!" Hän puristi tablettiaan ja postikorttia. "Henson syntyi vuonna 1866, ja onneksi en joutunut etsimään kovin kauan – 1866 on kirjan toinen sana. Ole hyvä." Hän ojensi kortin takaisin Cruzille.

Cruz näki, että Sailor oli etsinyt joka numeroa vastaavan kirjaimen, aivan kuten hän oli neuvonut. Marisol-tädin viesti oli: "Tervetuloa laivaan."

"Kiitos, kun sain leikkiä kryptografia", Sailor sanoi. "Se oli hauskaa."

"Ole hyvä vain."

"Hyvää iltapäivää, tutkimusmatkailijat!" Taryn Secliff pyyhälsi huoneeseen.

Taryn oli akatemian asuntolaopas sekä ryhmän "äitimuori". Hän jakoi neuvoja, auttoi ratkomaan ongelmia ja varmisti, että oppilaat olivat siellä, missä piti, ja tekivät sitä, mitä pitikin. Kun Taryn

kulki ohi, Cruz näki tämän kannoilla

Hubbardin, Tarynin valkoisen länsiylämaan-terrierin. Pikku koiralla oli yllään kirkkaan-keltaiset pelastusliivit.

Taryn istui pöydän päähän.

Hän tarkkaili oppilaiden kasvoja. "Mitä kuuluu?

Oletteko asettuneet taloksi?

Tottuneet merenkäyntiin?

Odotatteko innolla maailman tutkimista?"

Cruz tönäisi Emmettiä, nyökkäsi kohti vastapäistä tyhjää tuolia ja kuiskasi: "Bryndis ei ole paikalla."

Bryndis Jónsdóttir, Cousteau-tiimin viides jäsen, oli pelastanut Cruzin, kun tätä oli väärin perustein syytetty huijaamisesta ja hänet oli peräti erotettu akatemiasta. Bryndis oli salapoliisintyöllään paljastanut, että LUOLAN ohjelmia oli

hakkeroinut ja muokannut Renshaw McKittrick, toinen ryhmän jäsen, eikä suinkaan Cruz. Cruz oli Bryndisille paljosta velkaa. Ja hän piti tytöstä aika lailla. Cruzista alkoi tuntua, että Bryndiskin piti hänestä.

Emmett ja Cruz katsoivat toisiaan. Pitäisikö heidän sanoa jotakin Bryndisistä?

Taryn yskäisi ilmoittaakseen, että tilaisuus oli alkamassa. "Akatemian opettajien, henkilökunnan ja miehistön puolesta minulla on suuri ilo toivottaa teidät tervetulleiksi Orionille, akatemian laivaston lippulaivalle. Tämä laiva tulee olemaan kotinne opintojen loppuun asti. Niinpä olemme, että kohtelette alusta hyvin. Pitäkää hyttinne sekä oleskelutilat siisteinä. Oletamme myös, että noudatatte samoja sääntöjä kuin akatemian päämajassakin. Alukselta ei saa poistua ilman lupaa tai aikuisten seuraa, laivalle ei saa tuoda vieraita ilman lupaa, ja kaikki ongelmat hyttikaveriiden, tiimitovereiden, henkilökunnan, kotitehtävien, terveyden ja minkä tahansa muunkin suhteen pitää ilmoittaa minulle. Suurin osa laivasta on käytössänne, joten jos ette ole vielä ehtineet kiertämään alusta ja tapaamaan miehistöä, tehkää ihmeessä niin tämän tilaisuuden jälkeen. Onko kenelläkään kysyttävää?" Taryn tarkkaili oppilaiden ilmeitä. "Eikö? Jatketaan siis. Seuraava aihe: oppitunnit jatkuvat huomisaamuna kello kahdeksan Manaatti-luokassa."

Ilmoitus aiheutti hieman nurinaa – varsinkin Duganin suunnasta.

Taryn mutristi huuliaan. "Tämä ei ole mikään huviristeily. Ollessamme merillä odotamme, että noudatatte samaa lukujärjestystä kuin akateмиassakin. Ensimmäinen oppitunti on luonnonsuojelu, ja sitä seuraavat antropologia, kuntoilu- ja eloonjäämiskoulutus, biologia, maantiede ja journalismi. Kun pysähdymme satamaan, oppitunteja ei pidetä." Kun oppilaat ryhtyivät hurraamaan, Taryn kohotti kättään. "Älkääpä innostuko liikaa. Se johtuu siitä, että opettajat antavat teille tehtäviä, jotka suoritetaan maissa. Kuulette niistä lisää matkan aikana, mutta älkää odottako sen ihmeempiä vapaa-aikoja. Kysymyksiä? Eikö? Jatketaan, seuraava aihe..."

Cruz ei kestänyt enää. Hän viittasi. "Taryn, Bryndis ei ole täällä."

"Pitää paikkansa", Taryn totesi järkähtämättä. "Kuten olin sanomassa, kolmantena aiheena..."

Cruz laski kätensä. Eikö ohjaajan pitäisi huolestua, jos joku tutkimusmatkailijoista puuttui? Mitä jos Bryndis oli eksynyt? Tai sairastunut? Tai pudonnut mereen?

Taryn nousi seisomaan ja käveli takanaan olevalle väliovelle. Hän tarttui kahvaan ja paiskasi oven sepposen selälleen. "...ovat viralliset Explorer Academyn univormunne!"

Cruzin henki salpaantui. Bryndis! Pitkä, vaaleatukkainen islantilainen seisoivat oviaukossa, toinen jalka taivutettuna kuin muotinäytöksen mallilla. Hänellä oli yllään vaaleanharmaa, vetoketjullinen ja korkeakauluksinen jakku. Takin teräviä olkapäitä ja hihansuita kiersi tummanharmaa kangas. Jakun etupuolella oli neljä viistoon aseteltua taskua – kaksi ylhäällä ja kaksi alhaalla. Oikeanpuoleisen rintataskun päälle oli kiinnitetty musta suorakulmio, jota koristivat kultaiset kirjaimet EA. Vasemmassa kauluksessa oli nappi tai pinssi, joka näytti maapallolta. Vaalean- ja tummanharmaat suoralahkeiset housut istuivat jakkuun. Jakun kaula-aukosta näkyi sammaleenvihreä poolopaita. Tytön pikkurillistä roikkuivat hammasrattaita muistuttavat pronssinruskeat aurinkolasit.

Myhäilevä Bryndis asteli kokoushuoneeseen perässään kaksi naista. Toinen näistä näytti hieman Marisol-tätiä vanhemmalta. Hänellä oli yllään valkoinen laboratoriotakki, vaaleansininen kauluspaita, polviin asti ulottuva musta hame ja kävelykengät. Hän kantoi tablettitietokonetta, joka oli kaksi kertaa isompi kuin tutkimusmatkailijoiden perustietokone. Toinen nainen, noin Tarynin ikäinen, laahusti sisään repaleisissa farkussa, haalistuneen pinkissä t-paidassa ja punaisissa varvastossuissa. Hän oli kietonut päänsä ympärille tiikeriraitaisen huivin, ja hän ronkki pussia, joka oli täynnä vaaleanpunaisia karamelleja.

"Tutkimusmatkailijat, saanko esitellä teknisen osastomme johtajan, tohtori Fanchon Quillsin, ja hänen avustajansa, tohtori Sidril Vanderwickin", sanoi Taryn. "He ovat keksineet suuren osan teknologiasta, joka liittyy asuihinne, ja he esittelevät nyt sen oleellisimmat toiminnot. Fanchon?"

Cruz kääntyi katsomaan laboratoriotakkiin pukeutunutta naista, jonka vaaleanruskea tukka oli vedetty niin tiukalle nutturalle, että hänen posken-sakin kiristyivät.

"Kiitos, Taryn", sanoi tiikerihuivinen nainen.

Cruz äimistyi. Oliko tuo tohtori Quills? Uimarannalla harhailevan lukiolaisen näköinen nainen, joka ahmi karkkeja?

”Sanokaa minua ihan vain Fanchoniksi.” Tohtori Quills laski karkkipussinsa pöydälle voidakseen osoitella Bryndisin pukua. ”Akatemian univormu hyödyntää viimeisintä huipputeknologiaa. Järjestömme tieteilijät ovat kehittäneet asun materiaalin. Sen on tarkoitus viilentää käyttäjänsä kuumalla ilmalla, ja se torjuu 99,9 prosenttia haitallisista auringonsäteistä.

Materiaali hylkii vettä, hyönteisiä, matelijoita ja torjuu bakteerit.

Vasemmasta etutaskusta löytyy

pieni latausportti.” Bryndis

avasi taskun ja otti esiin

pienen töpselin. ”Se

muuntaa kehon tuotta-

man lämmön sähköksi,

jolla voi ladata tabletin,

puhelimien tai minkä

vain digitaalilaitteen.”

”Näitkö tuon?” Cruz

moksautti Emmettiä

olkapäähän.

”Näin, näin.” Emmettin

silmälasien värit kieppuivat

kuin kaleidoskoopissa.

”Pankaa merkille oikealla sijait-

seva EA-nappi”, tekninen johtaja jatkoi.

”Se on viestintälaitteenne. Painakaa sitä

napakasti kerran, kertokaa kuka olette ja kenen kanssa

haluatte viestiä. Sen kautta tavoittaa 40 kilometrin säteellä

aluksen miehistön, tutkimusmatkailijat, opettajat tai kenet tahansa,

jolla on vastaava rintanappi. Signaalia voi toki tarpeen tullen voimistaa.

Jos painatte EA-nappia kahdesti, siitä tulee kansainvälinen kääntäjälaite,

jonka avulla voitte ymmärtää ja keskustella yli 6 000 eri kielellä. Maa-

planeetan kuva aktivoi henkilökohtaisen GPS-järjestelmäanne.” Bryndis

napautti vasemmassa kauluksessaan olevaa sinivihreää nappia. Siinä samassa se heijasti hologrammikuvajaisen laivan kolmoskannesta hänen eteensä!

Cruzin välipalapussi putosi lattialle.

”Tämän avulla voitte suunnistaa melkein missä tahansa”, Fanchon selitti. ”Holokartta tarjoaa virtuaalisisältöä vaikkapa museoista, historiallisista paikoista, ravintoloista ja lähes kaikesta, mitä mieleen juolahtaa. Kun te liikutte, kartta ja sen sisältö muuttuvat sijaintinne mukaan. Tämä näkymä on julkinen. Jos laitatte aurinkolasit päähän, näkymä vaihtuu henkilökohtaiseksi, jolloin vain te näette sen.”

Bryndis asetti hammasrattaita muistuttavat lasit nenälleen, ja hologrammikuva katosi välittömästi. ”Näen kaiken täydellisesti”, hän ilmoitti. Linssit näyttivät siisteiltä, tosin Cruz aprikoi, mahtoiko Bryndis nähdä oikean maailman yhtä hyvin kuin virtuaalisen.

”Vastaan mielihyvin kysymyksiinne.” Fanchon Quills silmäili luokkaa. Tavallisesti niin uteliaat tutkimusmatkailijat olivat sanattomia, Cruz mukaan luettuna.

”Eikö ensimmäistäkään kysymystä?” Taryn kohotti toista kulmakarvaansa. ”Älkäähän nyt. Oikea hetki kysellä on nyt eikä sitten, kun olette suorittamassa jotakin tehtävää. Antaa kuulua!”

”Ärh!” haukahti Hubbard.

Kaikkia nauratti.

”Löydätte tabletistanne univormun täydelliset käyttöohjeet”, Taryn selitti. ”Käykää ne tarkasti läpi.” Tarynin katse nauliutui Cruzeihin. ”Sillä jonakin päivänä tämä univormu saattaa pelastaa henkenne.”

Cruz ymmärsi kyllä. Pari päivää sitten hän oli ollut lähempänä kuolemaa kuin koskaan aiemmin.

Malcolm Rook, akatemian kirjastonhoitaja, oli tehnyt salaa töitä Nebulalle. Hän oli ehdistanut Cruzin ja tämän isän laseraseella uhaten kirjaston erikoiskokoelman nurkkaan, sillä herra Rook oli aikonut ryöstää holopäiväkirjan ja tappaa Cruzin sekä isän. Hän olisi saattanut onnistuakin, mikäli Cruz ei olisi usuttanut viime hetkellä Melliä Rookin kimppuun. Uskollisen droonin sinnikkäät pistot saivat Rookin ampumaan ohi, ja laser oli vain raapaissut Cruzin käsivartta. Cruz tiesi, että hänellä oli ollut onni

myötä. Hän kohotti paitansa oikeaa hihaa muutaman sentin. Oikean käden olkapäässä oleva pienen kurpitsan muotoinen palovamma oli melkein parantunut.

Kaikki siirtyivät jonottamaan univormujaan. Cruzkin nousi seisomaan ja odotti Emmettin takana. Mutta vaikka hänen kaksikymmentäkaksi luokkakaveriaan puhkuivat intoa, Cruz oli ääneti. Hän oli huolissaan. Fanchon oli sanonut, että univormu "hylki" vaikka mitä. Se oli vedenkestävä, auringonkestävä, ötökänkestävä, matelijankestävä ja jopa bakteerinkestävä. Mutta luettelosta puuttui yksi oleellinen asia.

Luodinkestävä.

JÄNNITTÄVÄ TEHTÄVÄ, HENGENVAARALLINEN SALAISUUS JA KEKSINTÖ, JOKA VOI MUUTTA MAAILMAN!

Cruz Coronado jatkaa opintojaan merillä akatemian Orion-tutkimusaluksella. Hän päätyy ystäviensä Emmettin, Sailorin ja Bryndisin kanssa Norjan ja Islannin hyytävän kylmille rannikoille. Opintojen ohella Cruz etsii äitinsä jättämiä vihjeitä, jotka johdattavat hänet hengenvaarallisen salaisuuden jäljille. Vaikka ystävät auttavat Cruzia, hänen henkensä on hiuskarvan varassa monta kertaa. Aivan kuin joku tietäisi Cruzin suunnitelmat etukäteen eikä haluaisi päästää häntä elävänä karkuun.

HAUKAN SULKA on tutkimusmatkailijoiden koulu Explorer Academysta kertovan jännittävän romaanisarjan toinen osa.

